

**A MULTILATERÁLIS ADÓEGYEZMÉNY ÉS A MAGYAR NÉPKÖZTÁRSASÁG
KORMÁNYA ÉS A HOLLAND KIRÁLYSÁG KORMÁNYA KÖZÖTT A KETTŐS
ADÓZTATÁS ELKERÜLÉSÉRE ÉS AZ ADÓZTATÁS KIJÁTSZÁSÁNAK
MEGAKADÁLYOZÁSÁRA A JÖVEDELEM- ÉS A VAGYONADÓK TERÜLETÉN
1986. JÚLIUS 5-ÉN MEGKÖTÖTT EGYEZMÉNY EGYBESZERKESZTETT SZÖVEGE**

Általános nyilatkozat az Egybeszerkesztett szöveget tartalmazó dokumentumhoz

Ezen dokumentum tartalmazza a Magyar Népköztársaság Kormánya és a Holland Királyság Kormánya között a kettős adóztatás elkerülésére és az adóztatás kijátszásának megakadályozására a jövedelem- és a vagyonadók területén 1986. július 5-én aláírt Egyezmény(a továbbiakban: Egyezmény) alkalmazásához a Magyarország és a Holland Királyság által 2017. június 7-én aláírt, az adóalap-erózió és nyereségátcsoportosítás megelőzése érdekében hozott, adóegyezményekhez kapcsolódó intézkedések végrehajtásáról szóló Multilaterális Egyezmény (a továbbiakban: MLI) alkalmazására vonatkozó egybeszerkesztett szöveget.

A jelen dokumentum a Magyarország által a letéteményeshez 2021. március 25-én benyújtott MLI álláspont és a Holland Királyság által a letéteményeshez 2021. november 25-én benyújtott egységes MLI álláspont alapján készült. Ezen álláspontok az MLI-ban meghatározottak szerint módosíthatóak. Bármely MLI állásponttal kapcsolatos módosítás hatással lehet az MLI-nak az Egyezményre gyakorolt hatására.

Az Egyezmény és az MLI hiteles jogi szövege elsőbbséget élvez ezen egybeszerkesztett szöveggel szemben, és azok továbbra is alkalmazandóak.

Az MLI azon rendelkezései, amelyek az Egyezmény rendelkezéseivel együtt alkalmazandóak szövegdobozban lettek elhelyezve az Egyezmény megfelelő rendelkezései mellett. Az MLI rendelkezéseit tartalmazó szövegdobozok az OECD Modellegyezmény rendelkezéseinek megfelelően kerültek beillesztésre.

Az MLI rendelkezéseinek szövege az Egyezmény terminológiájának megfelelően módosításra kerültek annak érdekében, hogy azok összhangba kerüljenek egymással, (mint „Érintett Adómegállapodás” és „Egyezmény”, „Szerződő Joghatalóságok” és „Szerződő Államok”) megkönnyítve az MLI rendelkezéseinek értelmezését. A terminológiai változtatásoknak célja a dokumentum olvashatóságának javítása, annak nem célja a lényegi rendelkezések módosítása. Hasonlóképpen módosításra kerültek egyes MLI rendelkezések, amelyek az Egyezmény már meglévő rendelkezéseit érintik. Ezen rendelkezések az olvashatóság megkönnyítése érdekében az Egyezményben már alkalmazott jogi nyelvhasználathoz igazodnak.

Az Egyezményre vagy az Egyezmény rendelkezéseire történő hivatkozásokat minden esetben az MLI rendelkezéseivel módosított Egyezményre való hivatkozásnak kell tekinteni, amennyiben az MLI e rendelkezései már hatályba léptek.

Hivatkozások

A két ország letéteményeshez benyújtott MLI álláspontja megtalálható a letéteményes (OECD) honlapján (<http://www.oecd.org/tax/treaties/beps-mli-signatories-and-parties.pdf>). A két állam álláspontját a ratifikációt követően nyújtotta be a letéteményeshez, melyre Magyarország részéről 2021. március 25. napján került sor, míg a Holland Királyság részéről 2019 március 29. napján került sor.

Az MLI-rendelkezések hatályba lépése

Az MLI az Egyezményre alkalmazandó rendelkezései nem az Egyezmény eredeti rendelkezéseivel azonos időpontban lépnek hatályba. Az egyes MLI rendelkezések hatálybalépésének időpontja eltérő lehet attól függően, hogy az milyen adónemet érint (források vagy más kivetett adók), illetve attól, hogy Magyarország és a Holland Királyság hogyan rendelkezett arról MLI álláspontjában.

A ratifikációs okmány letétbe helyezésének, elfogadásának vagy jóváhagyásának időpontja: Magyarország esetében 2021. március 25. napja, a Holland Királyság esetében pedig 2019. március 29. és 2021. november 25. napja.

Az MLI hatálybalépésének dátuma Magyarország esetében 2021. július 1. napja, a Holland Királyság esetében pedig 2019. június 1. napja.

Ez a dokumentum konkrét információkat tartalmaz arról, hogy az MLI rendelkezései az Egyezmény tekintetében mely időpontban, illetve időpontot követően válnak alkalmazhatóvá.

Eltérő rendelkezés hiányában az MLI rendelkezései az Egyezmény tekintetében a következő időpontoktól válnak alkalmazhatóvá:

- i. a külföldi illetőségű személyeknek kifizetett vagy jóváírt összegekre vonatkozóan levont források tekintetében, amennyiben az ilyen adók kivetését előidéző esemény 2022. január első napján vagy azt követően következik be;
- ii. minden egyéb kivetett adó tekintetében, azon adózási időszakokra, amely 2022. január első napján vagy azt követően következik be.

Az MLI 36. cikkének 1. bekezdésével összhangban az MLI VI. részének (Választottbíróági Eljárás) rendelkezései az Egyezmény tekintetében hatályossá válnak:

- i. i. a Szerződő Joghatóság illetékes hatósága számára előterjesztett ügyekre vonatkozóan (a 19. cikk [Kötelező Erejű Választottbíróági Eljárás] 1. bekezdés a) albekezdésében leírt módon) 2021. július első napján vagy azt követően; és

Az MLI 36. cikkének 2. bekezdésével összhangban az MLI VI. része (Választottbíróági Eljárás) kizárólag annyiban alkalmazandó egy Szerződő Állam illetékes hatóságához 2021. július első napját megelőzően előterjesztett ügy esetében, amennyiben mindkét Szerződő Államok illetékes hatóságai megállapodnak az adott ügyre vonatkozó alkalmazásban.

EGYEZMÉNY A MAGYAR NÉPKÖZTÁRSASÁG KORMÁNYA ÉS A HOLLAND KIRÁLYSÁG KORMÁNYA KÖZÖTT A KETTŐS ADÓZTATÁS ELKERÜLÉSÉRE ÉS AZ ADÓZTATÁS KIJÁTSZÁSÁNAK MEGAKADÁLYOZÁSÁRA A JÖVEDELEM- ÉS A VAGYONADÓK TERÜLETÉN

A Magyar Népköztársaság Kormánya

és

a Holland Királyság Kormánya:

[HELYETTESÍTVE az MLI 6. cikk 1 bekezdése által][Attól az óhajtól vezetve, hogy új egyezményrel helyettesítsék]

Az alábbi, az MLI 6. cikk 1. bekezdése helyettesíti az Egyezménynek a kettős adóztatás elkerülésének szándékára utaló preambulumszövegét:

AZ MLI 6. CIKKE – A JELEN EGYZEMÉNY HATÁLYA ALÁ TARTOZÓ ADÓEGYZEMÉNY RENDELTETÉSE

Arra törekedve, hogy egyezményt kössenek a jövedelemadók területén a kettős adóztatás elkerüléséről anélkül, hogy lehetőséget teremtenek az adókijátszáson, illetve adóelkerülésen keresztüli adómentességre, illetve csökkentett mértékű adózásra (ideértve azokat az adóegyezmények kedvezményeivel visszaélésre hivatott konstrukciókat, amelyek célja, hogy harmadik államokban belföldi illetőségű személyek közvetetten részesüljenek a jelen egyezmény nyújtotta kedvezményekben),

a Hágában 1938. november 15-én aláírt [egyezményt a kettős adóztatás elkerülésére az egyenesadók területén] és hogy gazdasági kapcsolataikat továbbfejlesszék és megkönnyítsék,

Megállapodtak a következőkben:

I. FEJEZET

AZ EGYZEMÉNY HATÁLYA

1. cikk

SZEMÉLYI HATÁLY

Az egyezmény azokra a személyekre terjed ki, akik az egyik Államban vagy mindkét Államban illetőséggel bírnak.

2. cikk

AZ EGYZEMÉNY ALÁ ESŐ ADÓK

1. Az Egyezmény, a beszedés módjára való tekintet nélkül azokra az adókra terjed ki, amelyeket a jövedelem és a vagyon után az egyik Állam vagy annak politikai egységei vagy helyi hatóságai részére beszednek.

2. Jövedelem- és vagyonadóknak tekintendők mindazok az adók, amelyeket a teljes jövedelem, a teljes vagyon, vagy a jövedelem vagy vagyon részei után beszednek, ideértve az ingó vagy ingatlan vagyon elidegenítéséből származó nyereség utáni adókat, a vállalkozások által fizetett munkabérek vagy fizetések teljes összege utáni adókat, valamint az értéknövekedési adókat.

3. Azok a jelenleg létező adók, amelyekre az Egyezmény kiterjed, különösen a következők:

a) Hollandiában:

- a jövedelemadó (de inkomstenbelasting),

- a munkabér-adó (de loonbelasting),

- a társasági adó (de vennootschapsbelasting), ideértve a Kormányának az 1810. évi Bányászati Törvény (Mijnwet 1810) értelmében - tekintettel az 1967 óta adott koncessziókra -, vagy az 1965. évi Holland Kontinentális Talapzati Bányászati Törvény (Mijnwet Continentaal Plat 1965) értelmében beszedett, a természeti kincsek kiaknázásából eredő nettó nyereségrészesedését,

- az osztalékadó (de dividendbelasting),

- a vagyonadó (de vermogensbelasting),

(a továbbiakban „holland adó”);

b) a Magyar Népköztársaságban:

- a jövedelemadó,

- a nyereségadók,

- a társulati különadó,

- a városi és községi hozzájárulás,

- a kereskedelmi társaságok osztalék és nyereség kifizetései utáni illeték,

(a továbbiakban „magyar adó”).

4. Az Egyezmény alkalmazandó azokra az azonos vagy lényegében hasonló jellegű adókra is, amelyeket az Egyezmény aláírása után a jelenleg létező adók mellett vagy azok helyett bevezetnek. Az Államok illetékes hatóságai értesíteni fogják egymást a vonatkozó adójogszabályaikban végrehajtott bármely lényeges változásról.

II. FEJEZET

MEGHATÁROZÁSOK

3. cikk

ÁLTALÁNOS MEGHATÁROZÁSOK

1. Az Egyezmény értelmében, ha a szövegösszefüggés mást nem kíván:

a) az „Állam” kifejezés a Magyar Népköztársaságot vagy Hollandiát jelenti, ahogyan a szövegösszefüggés kívánja; az „Államok” kifejezés a Magyar Népköztársaságot és Hollandiát jelenti;

b) a „Hollandia” kifejezés jelenti a Holland Királyság Európában fekvő részét, ideértve a tengerfenék és altalajának Északi-tenger alatti részét, olyan mértékben, ahogyan ez a terület a nemzetközi joggal összhangban a holland jogszabályok szerint olyan területnek minősült vagy minősülhet a jövőben, amelyen Hollandia bizonyos jogokat gyakorolhat a tengerfenék és altalaja természeti kincseinek feltárása és kiaknázása tekintetében;

c) a „Magyar Népköztársaság” kifejezés, földrajzi értelemben, jelenti a Magyar Népköztársaság területét;

d) a „személy” kifejezés magában foglalja a természetes személyt, a társaságot és minden más személyi egyesülést;

e) a „társaság” kifejezés jelenti a jogi személyeket vagy azokat a jogalanyokat, amelyeket az adóztatás szempontjából jogi személyeknek tekintenek;

f) „az egyik Állam vállalkozása” és „a másik Állam vállalkozása” kifejezés az egyik Államban illetőséggel bíró személy, illetőleg a másik Államban illetőséggel bíró személy által folytatott vállalkozást jelent;

g) a „nemzetközi forgalom” kifejezés jelent minden olyan szállítást, amelyet egy olyan vállalkozás által üzemeltetett tengeri hajó, belvízi hajó vagy légi jármű bonyolít le, amelynél a tényleges üzletvezetés helye az egyik Államban van, kivéve, ha a tengeri hajót, belvízi hajót vagy légi járművet csak a másik Államban levő helyek között üzemeltetik;

h) az „állampolgár” kifejezés jelenti

1. mindazokat a természetes személyeket, akik az egyik Állam állampolgárságával rendelkeznek;

2. mindazokat a jogi személyeket, személyi társaságokat és társulásokat, amelyeknek ez a jogi helyzete az egyik Állam jogszabályaiból származik;

i) az „illetékes hatóság” kifejezés

1. Hollandiában a pénzügyminisztert, vagy annak kellő meghatalmazással rendelkező képviselőjét;

2. a Magyar Népköztársaságban a pénzügyminisztert, vagy annak kellő meghatalmazással rendelkező képviselőjét jelenti.

2. Az Egyezménynek az egyik Állam által történő alkalmazásánál, ha a szövegösszefüggés mást nem kíván, bármely, abban meg nem határozott kifejezésnek olyan értelme van, mint amilyent arra nézve ennek az Államnak azokra az adókra vonatkozó jogszabályai megállapítanak, amelyekre az Egyezmény alkalmazást nyer.

4. cikk

LAKÓHELY AZ ADÓ SZEMPONTJÁBÓL

1. Az Egyezmény értelmében az „együk Államban illetőséggel bíró személy” kifejezés olyan személyt jelent, aki ennek az Államnak a jogszabályai szerint, ott lakóhelye, állandó tartózkodási helye, üzletvezetésének helye vagy más hasonló ismérv alapján adóköteles. Ez a kifejezés azonban nem vonatkozik olyan személyre, aki ebben az Államban csak az ebben az Államban levő forrásokból származó jövedelem vagy az ottlevő vagydon alapján adóköteles.

2. Amennyiben egy természetes személy az 1. bekezdés rendelkezései szerint mindkét Államban illetőséggel bír, helyzetére a következők érvényesek:

a) ez a személy abban az Államban tekintendő illetőséggel bírónak, amelyben állandó lakóhellyel rendelkezik; ha mindkét Államban rendelkezik állandó lakóhellyel, úgy abban az Államban tekintendő illetőséggel bírónak, amellyel személyi és gazdasági kapcsolatai szorosabbak (létérdekek központja);

b) amennyiben nem határozható meg, hogy a személy létérdekeinek központja melyik Államban van, vagy ha egyik államban sem rendelkezik állandó lakóhellyel, úgy abban az Államban tekintendő illetőséggel bírónak, amelyben szokásos tartózkodási helye van;

c) amennyiben a személynek mindkét Államban van, vagy egyikben sincs szokásos tartózkodási helye, úgy abban az Államban tekintendő illetőséggel bírónak, amelynek állampolgára;

d) amennyiben a személy mindkét Államnak, vagy egyiknek sem állampolgára, úgy az Államok illetékes hatóságai kölcsönös egyetértéssel rendezik a kérdést.

3. Amennyiben más, mint egy természetes személy az 1. bekezdés rendelkezései szerint mindkét Államban illetőséggel bír, úgy abban az Államban tekintendő illetőséggel bírónak, amelyben tényleges üzletvezetésének helye van.

5. cikk

TELEPHELY

1. Az Egyezmény értelmében a „telephely” kifejezés állandó üzleti berendezést jelent, amellyel a vállalkozás üzleti tevékenységét egészben vagy részben kifejti.

2. A „telephely” kifejezés magában foglalja különösen:

a) a vezetés helyét;

b) a fiókot;

c) az irodát;

d) a gyártelepet;

e) a műhelyt, és

f) a bányát, az olaj- és földgázkutát, a kőfejtőt vagy a természeti kincsek kiaknázására szolgáló bármely más telepet.

3. Az építési kivitelezés vagy szerelés csak akkor képez telephelyet, ha időtartama 12 hónapot meghalad.

4. Tekintet nélkül e cikk előző rendelkezéseire, nem tekintendők „telephelynek”:

a) azok a berendezések, amelyeket kizárólag a vállalkozás javainak vagy áruinak raktározására, kiállítására vagy kiszolgáltatására használnak;

b) a vállalkozás javainak vagy áruinak olyan készletei, amelyeket kizárólag raktározás, kiállítás vagy kiszolgáltatás céljából tartanak;

c) a vállalkozás javainak vagy áruinak olyan készletei, amelyeket kizárólag abból a célból tartanak, hogy azokat egy másik vállalkozás feldolgozza;

d) az állandó üzleti berendezés, amelyet kizárólag abból a célból tartanak fenn, hogy a vállalkozás részére javakat vagy árukat vásároljanak vagy információkat szerezzenek;

e) az állandó üzleti berendezés, amelyet kizárólag abból a célból tartanak fenn, hogy a vállalkozás részére bármely más, előkészítő vagy kiegészítő jellegű tevékenységet folytassanak;

f) az egyik Állam vállalkozása által végzett olyan építési kivitelezés vagy szerelés, amely gépeknek vagy berendezéseknek ebből az államból a másik Államba történő szállításával kapcsolatos;

g) az állandó üzleti berendezés, amelyet kizárólag az a)-f) pontokban említett tevékenységek valamelyik kombinációjára tartanak fenn, feltéve, hogy az állandó üzleti berendezésnek ebből a kombinációból származó tevékenysége előkészítő vagy kiegészítő jellegű.

5. Tekintet nélkül az 1. és 2. bekezdések rendelkezéseire, ha egy személy - kivéve a független képviselőt, akire a 6. bekezdés nyer alkalmazást - egy vállalkozás érdekében tevékenykedik és az egyik Államban meghatalmazása van, amellyel ott rendszeresen él, arra, hogy a vállalkozás nevében szerződéseket kössön, úgy ez a vállalkozás telephellyel bírónak tekintendő ebben az Államban minden olyan tevékenység tekintetében, amelyet ez a személy a vállalkozás részére kifejti, kivéve, ha az ilyen személy tevékenysége a 4. bekezdésben említett tevékenységekre korlátozódik, amelyek, ha azokat egy állandó üzleti berendezésen keresztül fejtenék ki, az említett bekezdés rendelkezései értelmében nem tennék ezt az állandó üzleti berendezést telephellyé.

6. A vállalkozást nem lehet úgy tekinteni, mintha annak az egyik Államban telephelye lenne csupán azért, mert tevékenységét ebben az Államban alkusz, bizományos vagy más független képviselő útján fejti ki, feltéve, hogy ezek a személyek rendes üzleti tevékenységük keretében járnak el.

7. Az a tény, hogy az egyik Államban illetőséggel bíró társaság egy olyan társaságot ural vagy azt egy olyan társaság uralja, amely a másik Államban illetőséggel bír vagy ott (akár telephely útján, akár más módon) fejt ki tevékenységét, önmagában még nem teszi egyik társaságot sem a másik telephelyévé.

III. FEJEZET

A JÖVEDELEM MEGADÓZTATÁSA

6. cikk

INGATLAN VAGYONBÓL SZÁRMAZÓ JÖVEDELEM

1. Az olyan jövedelem, amelyet az egyik Államban illetőséggel bíró személy a másik Államban fekvő ingatlan vagyonból (beleértve a mező- és erdőgazdasági üzemek jövedelmét) élvez, ebben a másik Államban adóztható.

2. Az „ingatlan” vagyon kifejezést annak az Államnak a jogszabályai szerint kell meghatározni, amelyben ez a vagyon fekszik. Ez a kifejezés minden esetben magában foglalja az ingatlan vagyon tartozékait, a mező- és erdőgazdasági üzemek élő és holt felszerelését, azokat a jogokat, amelyekre a földtulajdonra vonatkozó magánjogi rendelkezések nyerne alkalmazást, az ingatlan vagyon haszonélvezeti jogát és az ásványlelőhelyek, források és más természeti kincsek kiaknázásáért vagy kiaknázásának jogáért járó változó vagy állandó térítésekre vonatkozó jogokat; a tengeri hajók, belvízi hajók és légitjárművek nem tekintendők ingatlan vagyonnak.

3. Az 1. bekezdés rendelkezései alkalmazandók az ingatlan vagyon közvetlen használatából, bérbe adásából vagy használatának minden más formájából származó jövedelemre.

4. Az 1. és 3. bekezdések rendelkezései a vállalkozás ingatlan vagyonából származó jövedelemre és a szabad foglalkozás gyakorlására szolgáló ingatlan vagyonból származó jövedelemre is alkalmazandók.

7. cikk

VÁLLALKOZÁSI NYERESÉG

1. Az egyik Állam vállalkozásának nyeresége csak ebben az Államban adóztható, kivéve, ha a vállalkozás tevékenységét a másik Államban egy ott levő telephely útján fejt ki. Amennyiben a vállalkozás ily módon fejt ki tevékenységét, úgy a vállalkozás nyeresége a másik Államban adóztható, azonban csak olyan mértékben, amilyen mértékben az ennek a telephelynek tudható be.

2. A 3. bekezdés rendelkezéseit fenntartva, ha az egyik Állam vállalkozása tevékenységét a másik Államban egy ott levő telephely útján fejt ki, úgy ennek a telephelynek mindegyik Államban azokat a nyereségeket kell betudni, amelyeket akkor érhetne el, ha azonos vagy hasonló tevékenységet azonos vagy hasonló feltételek mellett, mint önálló vállalkozás fejtene ki és azzal a vállalkozással lebonyolított forgalmában, amelynek telephelye, teljesen független lenne.

3. A telephely nyereségének megállapításánál levonhatók a telephely miatt felmerült költségek, beleértve az üzletvezetési és általános ügyviteli költségeket, tekintet nélkül arra, hogy abban az Államban merültek-e fel, ahol a telephely fekszik, vagy máshol.

4. A telephelynek nem tudható be nyereség javaknak vagy áruknak ezen telephely által a vállalkozás részére történő pusztán vásárlása miatt.

5. Az előző bekezdések céljaira a telephelynek betudandó nyereségeket évről évre azonos módon kell megállapítani, hacsak alapos és elégséges ok nincs az ellenkezőjére.

6. Amennyiben a nyereség olyan jövedelemtétteleket tartalmaz, amelyekkel az Egyezmény más cikkei külön foglalkoznak, úgy azoknak a cikkeknak a rendelkezéseit e cikk rendelkezései nem érintik.

8. cikk

HAJÓZÁS ÉS LÉGIKÖZLEKEDÉS

1. Az a nyereség, amely tengeri hajóknak, belvízi hajóknak vagy légi járműveknek a nemzetközi forgalomban való üzemeltetéséből származik, csak abban az Államban adóztható, ahol a vállalkozás tényleges üzletvezetésének helye van.

2. Ha egy tengeri hajózási vállalkozás vagy egy belvízi szállítást végző vállalkozás tényleges üzletvezetésének helye egy tengeri hajó vagy egy belvízi hajó fedélzetén van, úgy e hely abban az Államban levőnek tekintendő, amelyikben a tengeri hajó vagy a belvízi hajó hazai kikötője fekszik, vagy hazai kikötő hiányában, abban az Államban, amelyben a tengeri hajó vagy a belvízi hajó üzemben tartója illetőséggel bír.

3. E cikk értelmében a tengeri hajók, belvízi hajók és légi járművek nemzetközi forgalomban való üzemeltetéséből származó nyereség magában foglalja azt a nyereséget, amely a nemzetközi forgalomban üzemeltetett tengeri hajók, belvízi hajók és légi járművek üresen történő bérletéből származik, ha az ilyen bérleti nyereség együtt jár az 1. bekezdésben meghatározott nyereséggel.

4. Az 1. bekezdés rendelkezései alkalmazandók azokra a nyereségekre is, amelyek valamely poolban, közös üzemeltetésben vagy nemzetközi üzemeltetésű szervezetben való részvételből származnak.

9. cikk

KAPCSOLT VÁLLALKOZÁSOK

1. Amennyiben

a) az egyik Állam vállalkozása közvetlenül vagy közvetve a másik Állam vállalkozásának üzletvezetésében, ellenőrzésében vagy tőkéjében részesedik, vagy

b) ugyanazok a személyek közvetlenül vagy közvetve az egyik Állam vállalkozásának és a másik Állam vállalkozásának üzletvezetésében, ellenőrzésében vagy tőkéjében részesednek,

és ezekben az esetekben a két vállalkozás egymás között kereskedelmi vagy pénzügyi kapcsolataikra tekintettel olyan feltételekben állapodik meg, vagy olyan feltételeket szab, amelyek eltérnek azoktól, amelyekben független vállalkozások egymással megállapodnának, úgy az a nyereség, amelyet a vállalkozások egyike e feltételek nélkül elért volna, e feltételek miatt azonban nem ért el, ennek a vállalkozásnak a nyereségéhez hozzászámítható és megfelelően megadóztatható. Mindazonáltal egyetértés áll fenn arra nézve, hogy pusztán az a tény, hogy kapcsolt vállalkozások olyan megállapodásokat kötöttek, mint költségmegosztási megállapodás vagy általános szolgáltatási megállapodás az üzletvezetési és általános ügyviteli, technikai és kereskedelmi költségek, kutatási és fejlesztési költségek és más hasonló költségek elosztására vagy annak alapján, önmagában még nem képezi az előző mondatban meghatározott feltételt.

2. Amennyiben az egyik Állam valamelyik vállalkozásának nyereségéhez hozzászámítja - és megfelelően megadóztatja - azt a nyereséget, amely után a másik Állam egyik vállalkozását ebben a másik Államban megadóztatták és az így hozzászámított nyereség olyan nyereség, amelyet az először említett Állam vállalkozása elért volna, ha a két vállalkozás olyan feltételekben állapodott volna meg egymással, mint amelyekben független vállalkozások egymással megállapodtak volna, úgy ennek a másik Államnak megfelelően ki kell igazítania az ilyen nyereségre ott kivetett adó összegét. E kiigazítás megállapításánál figyelembe kell venni az Egyezmény egyéb rendelkezéseit, és az Államok illetékes hatóságai, ha szükséges, tanácskoznak egymással.

10. cikk

OSZTALÉK

1. Az osztalék, amelyet az egyik Államban illetőséggel bíró társaság a másik Államban illetőséggel bíró személynek fizet, ebben a másik Államban adóztható.

2. Mindazonáltal ez az osztalék abban az Államban is, amelyben az osztalékot fizető társaság illetőséggel bír, ennek az Államnak a jogszabályai szerint megadóztatható, de ha a kedvezményezett az osztalék haszonhúzója, az így megállapított adó nem haladhatja meg:

a) az osztalék bruttó összegének 5 százalékát, ha az osztalék haszonhúzója olyan társaság (a személyi társaság kivételével), amelynek az osztalékot fizető társaság tőkéjének legalább 25 százaléka közvetlen tulajdonában van;

b) az osztalék bruttó összegének 15 százalékát minden egyéb esetben.

3. Az Államok illetékes hatóságai közös egyetértéssel szabályozni fogják a 2. bekezdés alkalmazási módját.

4. A 2. bekezdés rendelkezései nem érintik a társaság adóztatását azon nyereség után, amelyből az osztalékot fizetik.

5. Az e cikkben használt »osztalék« kifejezés részvényekből, élvezeti részvényekből vagy élvezeti jogokból, bányarészvényekből, alapítói részvényekből vagy más, nyereségrészesedést biztosító jogokból származó jövedelmet, valamint nyereségrészesedést biztosító követelésekből és egyéb társasági jogokból származó olyan jövedelmet jelent, amely annak az Államnak a jogszabályai szerint, amelyben a nyereséget felosztó társaság illetőséggel bír, a részvényekből származó jövedellel azonos adóztatási elbírálás alá esik.

6. Az 1. és 2. bekezdés rendelkezései nem alkalmazandók, ha az osztalék egyik Államban illetőséggel bíró haszonhúzója a másik Államban, amelyben az osztalékot fizető társaság illetőséggel bír, egy ott levő telephely útján tevékenységet fejt ki, vagy egy ott levő állandó berendezés segítségével szabad foglalkozást űz, és az érdekelttség, mely után az osztalékot fizetik, ténylegesen ehhez a telephelyhez vagy állandó berendezéshez tartozik. Ebben az esetben a 7. cikk vagy a 14. cikk rendelkezései nyernek, az esettől függően alkalmazást.

7. Ha az egyik Államban illetőséggel bíró társaság nyereséget vagy jövedelmet élvez a másik Államból, úgy ez a másik Állam nem adóztathatja meg a társaság által fizetett osztalékot, kivéve, ha az osztalékot ebben a másik Államban illetőséggel bíró személynek fizetik, vagy ha az érdekelttség, amely után az osztalékot fizetik, ténylegesen ebben a másik Államban levő telephelyhez vagy állandó berendezéshez tartozik, sem pedig a társaság fel nem osztott nyereségét nem vetheti a társaság fel nem osztott nyeresége után kivetett adó alá, még akkor sem, ha a kifizetett osztalék vagy a fel nem osztott nyereség egészben vagy részben ebben a másik Államban elért nyereségből vagy jövedelemből áll.

11. cikk

KAMAT

1. A kamat, amely az egyik Államból származik, és amelyet a másik Államban illetőséggel bíró személynek fizetnek, csak ebben a másik Államban adóztatható, ha ez a személy a kamat haszonhúzója.

2. Az Államok illetékes hatóságai kölcsönös egyetértéssel rendezik azt, hogy az az Állam, amelyből a kamat származik, milyen módon mond le az adóztatásról.

3. Az e cikkben használt „kamat” kifejezés mindenfajta követelésből származó jövedelmet jelent, akár biztosítva van jelzálogjoggal, akár nem, de nem ad jogot az adós nyereségeiben való részesedésre, különösen pedig állami kölcsönökből és kötvényekből vagy adósságlevelekből származó jövedelmet jelent, beleértve az ilyen kölcsönökhöz, kötvényekhez vagy adósságlevelekhez kapcsolódó prémiumot és jutalmat.

4. Az 1. bekezdés rendelkezései nem alkalmazandók, ha a kamat egyik Államban illetőséggel bíró haszonhúzója a másik Államban, amelyből a kamat származik, egy ott levő telephely útján tevékenységet fejt ki, vagy egy ott levő állandó berendezés segítségével szabad foglalkozást űz és a követelés, amely után a kamatot fizetik, ténylegesen ehhez a telephelyhez vagy állandó berendezéshez tartozik. Ebben az esetben a 7. cikk vagy a 14. cikk rendelkezései nyernek, az esettől függően, alkalmazást.

5. Ha a kamatot fizető személy és a kamat haszonhúzója vagy mindkettő és egy másik személy között különleges kapcsolatok állnak fenn és emiatt a kamat összege azon követeléshez mérten, amely után fizetik, meghaladja azt az összeget, amelyben a kamatot fizető és a kamat haszonhúzója ilyen kapcsolatok nélkül megállapodtak volna, úgy e cikk rendelkezéseit csak az utóbb említett összegre kell alkalmazni. Ebben az esetben a többletösszeg mindegyik Állam jogszabályai szerint és az Egyezmény más rendelkezéseinek figyelembevételével adóztatható.

12. cikk

LICENCÍJ

1. A licencdíj, amely az egyik Államból származik, és amelyet a másik Államban illetőséggel bíró személynek fizetnek, csak ebben a másik Államban adóztatható, ha ez a személy a licencdíj haszonhúzója.

2. Az Államok illetékes hatóságai kölcsönös egyetértéssel rendezik azt, hogy az az Állam, amelyből a licencdíj származik, milyen módon mond le az adóztatásról.

3. Az e cikkben használt „licencdíj” kifejezés azt a bármilyen jellegű térítést jelenti, amelyet irodalmi, művészeti vagy tudományos művek, beleértve a mozgóképfilmeket és a rádió- vagy televíziós közvetítésre szolgáló filmeket vagy kép- vagy hanghordozó szalagokat, szerzői jogának használatáért vagy használati jogáért, szabadalmak, védjegyek, minták vagy modellek, tervek, titkos formulák vagy eljárások használatáért vagy használati jogáért, vagy ipari, kereskedelmi vagy tudományos tapasztalatok közléséért fizetnek.

4. Az 1. bekezdés rendelkezései nem alkalmazandók, ha a licenrdj egyik Államban illetőséggel bíró használóója a másik Államban, amelyből a licenrdj származik, egy ott levő telephely útján tevékenységet fejt ki, vagy egy ott levő állandó berendezés segítségével szabad foglalkozást üz, és a jog vagy vagyoni érték, amely után a licenrdjat fizetik, ténylegesen ehhez a telephelyhez vagy állandó berendezéshez tartozik. Ebben az esetben a 7. cikk vagy a 14. cikk rendelkezései nyernek, az esettől függően, alkalmazást.

5. Ha a licenrdjat fizető személy és a licenrdj használóója, vagy mindkettő és egy másik személy között különleges kapcsolatok állnak fenn és emiatt a licenrdj összege azon használóóhoz, joghoz vagy információhoz mérten, amely után fizetik, meghaladja azt az összeget, amelyben a licenrdjat fizető és a licenrdj használóója ilyen kapcsolatok nélkül megállapodott volna, úgy e cikk rendelkezéseit csak az utóbb említett összegre kell alkalmazni. Ebben az esetben a többletösszeg mindegyik Állam jogszabályai szerint és az Egyezmény rendelkezéseinek figyelembevételével adóztatható.

13. cikk

ELIDEGENÍTÉSŐŐL SZÁRMAZÓ NYERESÉŐ

1. Az egyik Államban illetőséggel bíró személynek a 6. cikkben meghatározott és a másik Államban fekvő ingatlan vagyon elidegenítéséből származó nyeresége ebben a másik Államban adóztatható.

2. Az olyan ingó vagyon elidegenítéséből származó nyereség, amely az egyik Állam vállalkozása másik Államban levő telephelyének üzemi vagyona, vagy amely egy olyan állandó berendezéshez tartozik, amellyel az egyik Államban illetőséggel bíró személy szabad foglalkozás gyakorlása céljából a másik Államban rendelkezik, beleértve az olyan nyereséget, amelyet egy ilyen telephelynek (egyedül vagy az egész vállalkozással együtt történő) elidegenítéséből, vagy egy ilyen állandó berendezésnek az elidegenítéséből elérnek, ebben a másik Államban adóztatható.

3. A nemzetközi forgalomban üzemeltetett tengeri hajók, belvízi hajók vagy légi járművek, vagy az ilyen tengeri hajók, belvízi hajók vagy légi járművek üzemeltetését szolgáló ingó vagyon elidegenítéséből származó nyereség csak abban az Államban adóztatható, ahol a vállalkozás tényleges üzletvezetésének helye van. E bekezdés céljaira a 8. cikk 2. bekezdésének rendelkezései alkalmazandók.

4. Az 1., 2. és 3. bekezdésekben nem említett vagyon elidegenítéséből származó nyereség csak abban az Államban adóztatható, amelyben az elidegenítő illetőséggel bír.

5. A 4. bekezdés rendelkezései nem érintik az Államoknak azt a jogát, hogy saját jogszabályaik szerint adóztassák meg egy olyan társaságban levő részvényeknek vagy élvezeti jogoknak az elidegenítéséből származó nyereséget, amelynek tőkéje egészben vagy részben részvényekre van felosztva és amely társaság ennek az Államnak a jogszabályai szerint ebben az Államban bír illetőséggel, ha ezt a nyereséget olyan természetes személy élvezi, aki a másik Államban illetőséggel bír és a részvények vagy élvezeti jogok elidegenítését megelőző utolsó öt év folyamán az először említett Államban bírt illetőséggel.

14. cikk

SZABAD FOGLALKOZÁS

1. Az olyan jövedelem, amelyet az egyik Államban illetőséggel bíró személy szabad foglalkozásból vagy más önálló jellegű tevékenységből élvez, csak ebben az Államban adóztatható, kivéve, ha a személy tevékenységének kifejtéséhez a másik Államban rendszeresen állandó berendezéssel rendelkezik. Amennyiben a személy ilyen állandó berendezéssel rendelkezik, úgy a jövedelem a másik Államban adóztatható, de csak annyiban, amennyiben az ennek az állandó berendezésnek tudható be.

2. A „szabad foglalkozás” kifejezés magában foglalja különösen az önállóan kifejtett tudományos, irodalmi, művészeti, nevelési vagy oktatási tevékenységet, valamint az orvosok, ügyvédek, mérnökök, építészek, fogorvosok és könyvszakértők önálló tevékenységét.

15. cikk

NEM ÖNÁLLÓ MUNKA

1. A 16., 18., 19. és 20. cikkek rendelkezéseinek fenntartásával, a fizetés, a bér és más hasonló térítés, amelyet az egyik Államban illetőséggel bíró személy nem önálló munkáért kap, csak ebben az Államban adóztatható, kivéve, ha a munkát a másik Államban végzik. Amennyiben a munkát ott végzik, úgy az ezért kapott térítés ebben a másik Államban adóztatható.

2. Tekintet nélkül az 1. bekezdés rendelkezéseire, az a térítés, amelyet az egyik Államban illetőséggel bíró személy a másik Államban végzett nem önálló munkáért kap, csak az először említett Államban adóztatható, ha

a) a kedvezményezett a másik Államban ennek az Államnak a pénzügyi évében nem tartózkodik összesen 183 napot meghaladó időszakban vagy időszakokban, és

b) a térítést olyan munkaadó fizeti, vagy olyan munkaadó nevében fizetik, aki nem bír illetőséggel a másik Államban, és

c) a térítést nem a munkaadónak a másik Államban levő telephelye vagy állandó berendezése viseli.

3. Tekintet nélkül e cikk előző rendelkezéseire, az egyik Államban illetőséggel bíró személy részére a nemzetközi forgalomban üzemeltetett tengeri hajó, belvízi hajó vagy légitársaság fedélzetén végzett nem önálló munkáért járó térítés csak ebben az Államban adóztatható.

16. cikk

IGAZGATÓTANÁCSI TÉRÍTÉS

Az igazgatótanácsi térítés vagy más hasonló fizetés, amelyet az egyik Államban illetőséggel bíró személy olyan minőségben élvez, mint a másik Államban illetőséggel bíró társaság igazgatótanácsának tagja, a társaság igazgatója („bestuurder”) vagy megbízottja („commissaris”), ebben a másik Államban adóztatható.

17. cikk

MŰVÉSZEK ÉS SPORTOLÓK

1. Tekintet nélkül a 14. és 15. cikkek rendelkezéseire, az olyan jövedelem, amelyet az egyik Államban illetőséggel bíró előadóművész mint színpadi, film-, rádió- vagy televíziós művész, vagy zeneművész, vagy sportoló élvez ilyen minőségben a másik Államban kifejtett személyes tevékenységéből, ebben a másik Államban adóztatható.

2. Amennyiben egy előadóművész vagy egy sportoló által ilyen minőségben, személyesen kifejtett tevékenységből származó jövedelmet nem az előadóművésznek vagy a sportolónak magának, hanem más személynek kell betudni, úgy ez a jövedelem, tekintet nélkül a 7., 14. és 15. cikkek rendelkezéseire, abban az Államban adóztatható, ahol az előadóművész vagy a sportoló tevékenységét kifejtette.

3. Tekintet nélkül az e cikk 1. és 2. bekezdéseinek rendelkezéseire, az 1. bekezdésben meghatározott ilyen tevékenységből származó jövedelem mentesül az adóztatás alól abban az Államban, amelyben e tevékenységet kifejtik, ha az előadóművészeknek, zeneművészeknek vagy sportolóknak az egyik Államban tett látogatását egészben vagy jelentős mértékben a másik Államnak, ezen Állam politikai egységének vagy helyi hatóságának közalapjaiból támogatják, vagy ha ezt a tevékenységet az Államok közötti kulturális vagy sporttegyezmény vagy megállapodás alapján gyakorolják.

18. cikk

NYUGDÍJAK

1. A 19. cikk 2. bekezdésében foglalt rendelkezések fenntartásával a nyugdíj és más hasonló térítés, amelyet az egyik Államban illetőséggel bíró személynek korábbi, nem önálló munkáért fizetnek, csak ebben az Államban adóztatható.

2. Mindazonáltal, ha az ilyen térítés nem rendszeres jellegű és a másik Államban történt múltbeli alkalmazásért fizetik, ebben a másik Államban adóztatható.

3. Az a nyugdíj, amelyet az egyik Állam társadalombiztosítási rendszerének rendelkezései szerint a másik Államban illetőséggel bíró személynek fizetnek, az először említett Államban adóztatható.

19. cikk

KÖZSZOLGÁLAT

1. a) A nem nyugdíj jellegű térítés, amelyet az egyik Állam vagy annak politikai egysége vagy helyi hatósága fizet egy természetes személynek az ezen Államnak vagy politikai egységnek vagy helyi hatóságnak teljesített szolgálatáért, ebben az Államban adóztatható.

b) Mindazonáltal ez a térítés csak a másik Államban adóztatható, ha a szolgálatot ebben az Államban teljesítették és a természetes személy ebben az Államban illetőséggel bír, aki:

1. ennek az Államnak az állampolgára; vagy

2. nem kizárólag a szolgálat teljesítése céljából vált ebben az Államban illetőséggel bíró személlyé.

2. a) A nyugdíj, amelyet az egyik Állam vagy annak politikai egysége vagy helyi hatósága fizet közvetlenül vagy az általa létesített alapból egy természetes személynek az ezen Államnak vagy politikai egységnek vagy helyi hatóságnak teljesített szolgálatáért, ebben az Államban adóztatható.

b) Mindazonáltal ez a nyugdíj csak a másik Államban adóztatható, ha a természetes személy abban az Államban illetőséggel bír és annak az Államnak az állampolgára.

3. A 15., 16. és 18. cikkek rendelkezései alkalmazandók az egyik Állam vagy annak politikai egysége vagy helyi hatósága által végzett üzleti vagy ipari tevékenységgel kapcsolatos szolgálatért fizetett térítésre és nyugdíjra.

20. cikk

EGYETEMI TANÁROK ÉS TANÁROK

1. Az az összeg, amelyet az egyik Államban illetőséggel bíró egyetemi tanár vagy tanár, aki a másik Államban oktatás vagy tudományos kutatás céljából legfőljebb két évet tölt el az ebben a másik Államban levő egyetemen, felsőoktatási intézményben, vagy más oktatási vagy tudományos kutatási intézményben kap az ilyen oktatásért vagy kutatásért, csak az először említett Államban adóztatható.

2. Ez a cikk nem alkalmazandó a kutatásból származó jövedelemre, ha ezt a kutatást nem közérdekből, hanem elsősorban bizonyos személy vagy személyek magánérdekből végzik.

21. cikk

TANULÓK

Az az összeg, amelyet olyan tanuló vagy kereskedelmi gyakornok kap ellátására, tanulmányaira vagy szakmai képzésére, aki közvetlenül az egyik Államban tett látogatása előtt a másik Államban illetőséggel bíró személy volt, vagy most is az, és aki az először említett Államban kizárólag tanulmányi vagy szakmai képzés céljából tartózkodik, nem adóztatható ebben az Államban, feltéve, hogy ezek a fizetések ezen Államon kívül levő forrásokból származnak.

22. cikk

EGYÉB JÖVEDELEM

1. Az egyik Államban illetőséggel bíró személynek az Egyezmény előző cikkeiben nem tárgyalt jövedelme, bárhol keletkezzen is, csak ebben az Államban adóztatható.

2. Az 1. bekezdés rendelkezései nem alkalmazandók a 6. cikk 2. bekezdésében meghatározott ingatlan vagyontól származó jövedelemen kívüli jövedelemre, ha a jövedelemnek az egyik Államban illetőséggel bíró kedvezményezettje a másik Államban akár egy ott levő telephely útján üzleti tevékenységet fejt ki, akár egy ott levő állandó berendezés segítségével szabad foglalkozást űz és a jog vagy a vagyon, amelyből a jövedelem származik, ténylegesen ehhez a

telephelyhez vagy állandó berendezéshez tartozik. Ebben az esetben a 7. cikk vagy a 14. cikk rendelkezései nyerne, az esettől függően, alkalmazást.

IV. FEJEZET

A VAGYON ADÓZTATÁSA

23. cikk

VAGYON

1. A 6. cikkben említett olyan ingatlan vagyon, amely az egyik Államban illetőséggel bíró személy tulajdonát képezi és a másik Államban fekszik, ebben a másik Államban adóztatható.

2. Az ingó vagyon, amely egy olyan telephely üzemi vagyonának részét képezi, amellyel az egyik Állam vállalata a másik Államban rendelkezik, vagy az az ingó vagyon, amely az egyik Államban illetőséggel bíró személynek a másik Államban levő, szabad foglalkozás gyakorlására szolgáló állandó berendezéséhez tartozik, ebben a másik Államban adóztatható.

3. A nemzetközi forgalomban üzemeltetett tengeri hajókból, belvízi hajókból és légijárművekből álló vagyon és az ilyen tengeri hajók, belvízi hajók és légijárművek üzemeltetésére szolgáló ingó vagyon csak abban az Államban adóztatható, amelyben a vállalkozás tényleges üzletvezetésének helye van. E bekezdés céljaira a 8. cikk 2. bekezdésének rendelkezései alkalmazandók.

4. Az egyik Államban illetőséggel bíró személy minden más vagyónrésze csak ebben az Államban adóztatható.

V. FEJEZET

KETTŐS ADÓZTATÁS ELKERÜLÉSE

24. cikk

KETTŐS ADÓZTATÁS ELKERÜLÉSE

1. Hollandia, amikor az ott illetőséggel bíró személyekre adót vet ki, bevonhatja az adóalapba, amelyre az ilyen adókat kiveti, az olyan jövedelem- vagy vagyónrészt, amely az Egyezmény rendelkezései értelmében a Magyar Népköztársaságban adóztatható.

2. Mindazonáltal, ha egy Hollandiában illetőséggel bíró személy olyan jövedelemrészt élvez, vagy olyan vagyónrésze van, amely az Egyezmény 6. cikke, 7. cikke, 10. cikkének 6. bekezdése, 11. cikkének 4. bekezdése, 12. cikkének 4. bekezdése, 13. cikkének 1. és 2. bekezdése, 14. cikke, 15. cikkének 1. bekezdése, 16. cikke, 18. cikkének 3. bekezdése, 19. cikke, 22. cikkének 2. bekezdése és 23. cikkének 1. és 2. bekezdése értelmében a Magyar Népköztársaságban adóztatható, és be van vonva az 1. bekezdésben említett adóalapba, úgy Hollandia mentesíti ezt a jövedelem- vagy vagyónrészt saját adójának mérséklése útján. Ezt a mérséklést a kettős adóztatás elkerüléséről szóló holland jogszabályok rendelkezéseivel összhangban számítják ki. E célból az említett jövedelem- vagy vagyónrész úgy tekintendő, hogy be van számítva azoknak a jövedelem- vagy vagyónrészeknek a teljes összegébe, amelyek ezeknek a rendelkezéseknek az értelmében mentesek a holland adó alól.

3. Továbbá Hollandia az így kiszámított holland adóból, arra a jövedelemrészre tekintettel, amely az Egyezmény 10. cikkének 2. bekezdése, 13. cikkének 5. bekezdése, 17. cikke és 18. cikkének 2. bekezdése értelmében a Magyar Népköztársaságban adóztatható, levonást enged meg olyan mértékben, amilyen mértékben ezek a részek beszámítást nyerne az 1. bekezdésben említett alapba. E levonás összegének egyenlőnek kell lennie a Magyar Népköztársaságban ezen jövedelemrész után fizetett adóval, de nem haladhatja meg a mérséklésnek azt az összegét, amelyet akkor engednének meg, ha az így beszámított jövedelemrész az egyedüli olyan jövedelemrész lenne, amely ki van véve a holland adóztatás alól a kettős adóztatás elkerüléséről szóló holland jogszabályok rendelkezései szerint. E cikk

értelmében a 2. cikk 3. b) bekezdésében és 4. bekezdésében említett adók, a vagyonadók kivételével, jövedelemadónak tekintendők.

4. A Magyar Népköztársaság esetében a kettős adóztatást a következőképpen kell elkerülni:

a) Amennyiben a Magyar Népköztársaságban illetőséggel bíró személy olyan jövedelmet élvez, vagy olyan vagyona van, amely az Egyezmény rendelkezései szerint Hollandiában adóztható, úgy a Magyar Népköztársaság a b) és c) pontokban foglalt rendelkezések fenntartásával ezt a jövedelmet vagy vagyont kiveszi az adóztatás alól.

b) Amennyiben a Magyar Népköztársaságban illetőséggel bíró személy olyan jövedelmet élvez, amely a 10. cikk rendelkezései értelmében Hollandiában adóztható, úgy a Magyar Népköztársaság levonja ennek a személynek a jövedelme után beszedendő adóból azt az összeget, amely megfelel a Hollandiában fizetett adónak. Az így levont összeg azonban nem haladhatja meg a levonás előtt megállapított adónak azt a részét, amely a Hollandiából élvezett erre a jövedelemre esik.

c) Amennyiben az Egyezmény bármely rendelkezése szerint valamely, a Magyar Népköztársaságban illetőséggel bíró személy által élvezett jövedelem vagy a tulajdonát képező vagyon ki van véve az adóztatás alól a Magyar Népköztársaságban, a Magyar Népköztársaság mindazonáltal ennek a személynek a többi jövedelmére vagy vagyonára történő adómegállapításnál figyelembe veheti a kivett jövedelmet vagy vagyont.

VI. FEJEZET

KÜLÖNLEGES RENDELKEZÉSEK

25. cikk

EGYENLŐ ELBÁNÁS

1. Az egyik Állam állampolgárai a másik Államban nem vethetők sem olyan adóztatás, sem pedig azzal összefüggő olyan kötelezettség alá, amely más vagy terhesebb, mint az az adóztatás és azzal összefüggő kötelezettség, amelynek e másik Állam állampolgárai azonos körülmények között alá vannak vagy alá lehetnek vetve. Ez a rendelkezés, tekintet nélkül az 1. cikk rendelkezéseire, olyan személyekre is alkalmazandó, akik nem bírnak illetőséggel egyik Államban sem.

2. Az egyik Állam vállalkozásának a másik Államban levő telephelyét ebben a másik Államban nem lehet kedvezőtlenebbül adóztatni, mint ennek a másik Államnak azonos tevékenységet folytató vállalkozásait. Ez a rendelkezés nem értelmezendő akként, hogy a másik Államban illetőséggel bíró személyeknek személyi állapot vagy családi terhek alapján olyan egyéni levonásokat, adókedvezményeket és adómérsékléseket nyújtson, amelyeket a saját területén illetőséggel bíró személyeknek nyújt.

3. Kivéve azt az esetet, amikor a 9. cikk 1. bekezdésének, a 11. cikk 5. bekezdésének, vagy a 12. cikk 5. bekezdésének rendelkezései nyerne alkalmazást, az egyik Állam vállalkozása által a másik Államban illetőséggel bíró személynek fizetett kamat, licenccdíj és más költség ugyanolyan feltételek mellett levonható e vállalkozás adóztható nyereségének megállapításánál, mintha azokat az először említett Államban illetőséggel bíró személy részére fizették volna. Hasonlóképpen az egyik Állam vállalkozásának a másik Államban illetőséggel bíró személlyel szemben fennálló tartozásai ugyanolyan feltételek mellett levonhatók e vállalkozás adóztható vagyonának megállapításánál, mintha ezek a tartozások az először említett Államban illetőséggel bíró személlyel szemben álltak volna fenn.

4. Az egyik Állam vállalkozásai, amelyeknek tőkéje teljesen vagy részben, közvetlenül vagy közvetve a másik Államban illetőséggel bíró egy vagy több személy tulajdonában vagy ellenőrzése alatt van, az először említett Államban nem vethetők sem olyan adóztatás, sem pedig azzal összefüggő olyan kötelezettség alá, amely terhesebb, mint az az adóztatás és azzal összefüggő kötelezettség, amelynek az először említett Állam más hasonló vállalkozásai alá vannak vagy alá lehetnek vetve.

5. E cikk rendelkezései, tekintet nélkül a 2. cikk rendelkezéseire, bármilyen fajtájú és megnevezésű adóra alkalmazandók.

26. cikk

EGYEZTETŐ ELJÁRÁS

1. Ha egy személy véleménye szerint az egyik Állam vagy mindkét Állam intézkedései ránézve olyan adóztatáshoz vezetnek vagy fognak vezetni, amely nem felel meg az Egyezmény rendelkezéseinek, úgy ezeknek az Államoknak a belső jogszabályai szerinti jogorvoslattól függetlenül ügyét előterjesztheti annak az Államnak az illetékes hatóságához, amelyben illetőséggel bír, vagy, ha ügye a 25. cikk 1. bekezdése alá tartozik, annak az Államnak az illetékes hatóságához, amelynek állampolgára. Az ügyet arra az intézkedésre vonatkozó első értesítést követő három éven belül kell előterjeszteni, amely az Egyezmény rendelkezéseinek meg nem felelő adózáshoz vezet.

2. Ha az illetékes hatóság a kifogást jogosnak találja és maga nincs abban a helyzetben, hogy kielégítő megoldást találjon, úgy törekedni fog az ügyet a másik Állam illetékes hatóságával egyetértésben úgy rendezni, hogy az Egyezménynek meg nem felelő adóztatás elkerülhető legyen. Az így létrejött megállapodást alkalmazni kell, bármilyen határidőket írnak is elő az Államok belső jogszabályai.

3. Az Államok illetékes hatóságai törekedni fognak arra, hogy a nehézségeket vagy kétségeket, amelyek az Egyezmény értelmezésénél vagy alkalmazásánál felmerülnek, egymással egyetértésben eloszlassák. Tanácskozhatnak arról is, hogy miként lehet a kettős adóztatást elkerülni olyan esetekben, amelyeket az Egyezmény nem tartalmaz.

4. Az Államok illetékes hatóságai az előző bekezdések értelmében létrehozandó egyetértés elérése céljából egymással közvetlenül érintkezhetnek.

Az MLI alábbi, VI. része alkalmazandó az Egyezményre :

AZ MLI VI: RÉSZE (VÁLASZTOTTBÍRÓSÁGI ELJÁRÁS)

Az MLI 19. cikke (Kötelező erejű választottbírósági eljárás)

1. Amennyiben:

a) a jelen Egyezmény 25 cikk 1. bekezdése alapján egy személy előterjesztette egy ügyet a szerződő joghatóság illetékes hatósága előtt az alapján, hogy az egyik vagy mindkét szerződő joghatóság intézkedései az adott személyre nézve olyan adóztatáshoz vezettek, amely nem felel meg a jelen Egyezmény hatálya alá tartozó adóegyezmény rendelkezéseinek (ahogy azt az Egyezmény módosíthatja); és

b) az illetékes hatóságok nem tudnak megállapodásra jutni az adott ügy megoldása tekintetében a jelen Egyezmény hatálya alá tartozó adóegyezmény (ahogy azt a 16. cikk 2. bekezdése [Kölcsönös egyeztető eljárás] módosíthatja) rendelkezésének megfelelően, amely előírja, hogy az illetékes hatóságnak törekednie kell, hogy az ügyet a másik szerződő joghatóság illetékes hatóságával kölcsönös egyeztetés útján rendezze két éven belül, amely - esettől függően - a 8. vagy 9. bekezdésben meghatározott kezdőnaptól indul (hacsak ezen időszak letelte előtt a szerződő joghatóságok illetékes hatóságai nem egyeztek meg eltérő időszakban az adott ügygel kapcsolatban, és értesítették erről a megállapodásról az ügyet előterjesztő személyt),

az ügygel kapcsolatban felmerült minden megoldatlan kérdést, ha a személy írásban ezt kéri, választottbírósági eljárásnak kell alávetni a jelen részben leírt módon a szerződő joghatóságok illetékes hatóságai által a 10. bekezdés rendelkezései alapján egyeztetett szabályoknak vagy eljárásnak megfelelően.

2. Amennyiben egy illetékes hatóság felfüggesztette az 1. bekezdésben említett kölcsönös egyeztető eljárást egy vagy több azonos kérdésre vonatkozó, bíróság vagy közigazgatási bíróság előtt folyó ügy miatt, akkor az 1. bekezdés b) albekezdésben meghatározott időszak szünetel, amíg a bíróság vagy a közigazgatási bíróság jogerős határozatot nem hoz, vagy amíg fel nem függesztik vagy vissza nem vonják az ügyet. Továbbá amennyiben az ügyet előterjesztő személy és az illetékes hatóság megegyeznek a kölcsönös egyeztető eljárás felfüggesztésében, az 1. bekezdés b) albekezdésében meghatározott időszak szünetel addig, amíg a felfüggesztésnek végét nem vetnek.

3. Amennyiben mindkét illetékes hatóság egyetért abban, hogy az ügy által közvetlenül érintett személy nem nyújtotta be időben a bármelyik illetékes hatóság által az 1. bekezdés b) albekezdésében meghatározott időszak kezdetét követően kért további lényeges információkat, akkor az 1. bekezdés b) albekezdésében meghatározott időszak azzal az idővel meghosszabbodik, amely megfelel az információ bekérésének napjával kezdődő és az információ rendelkezésre bocsátásának napjával végződő időszaknak.

4.a) A választottbíróság elé terjesztett kérdésekre vonatkozó választottbírósági döntést az 1. bekezdésben említett, az ügyre vonatkozó kölcsönös megállapodáson keresztül kell végrehajtani. A választottbírósági döntés végleges.

b) választottbírósági döntés az alábbi esetek kivételével a szerződő joghatóságokra nézve kötelező érvényű:

i) ha az ügy által közvetlenül érintett személy nem fogadja el a választottbírói döntést végrehajtó kölcsönös megállapodást. Ilyen esetben az ügy nem jogosult további megfontolásra az illetékes hatóságok részéről. Az ügyben hozott választottbírói döntést végrehajtó kölcsönös megállapodás nem tekinthető elfogadottnak az ügy által közvetlenül érintett személy által, amennyiben az ügy által közvetlenül érintett bármely személy a kölcsönös megállapodásról szóló értesítés részére történő elküldését követő 60 napon belül nem vonja vissza a választottbírói döntést végrehajtó kölcsönös megállapodásban megoldott összes kérdés bármilyen bíróság vagy közigazgatási bíróság általi megfontolásra irányuló kérelmét, illetve nem szünteti meg más módon az ilyen kérelemre vonatkozó, folyamatban lévő összes bírósági és közigazgatási eljárást a kölcsönös megállapodásnak megfelelő módon.

ii) ha az egyik szerződő joghatóság bíróságának jogerős határozata alapján érvénytelen a választottbírói döntés. Ilyen esetben a választottbírói eljárásra irányuló 1. bekezdés szerinti kérelem nem tekintendő benyújtottnak, és a választottbírói eljárás nem tekintendő lefolytatottnak (kivéve a 21. cikk [A választottbírói eljárásokkal kapcsolatos titoktartás] és a 25. cikk [A választottbírói eljárások költségei] alkalmazásában). Ilyen esetben a választottbírói eljárásra irányuló új kérelmet lehet benyújtani, hacsak az illetékes hatóságok meg nem egyeznek abban, hogy ilyen új kérelemnek nincs helye.

iii) ha az ügy által közvetlenül érintett személy a választottbírói döntést végrehajtó kölcsönös megállapodásban rendezett kérdésekkel kapcsolatban bármilyen bíróság vagy közigazgatási bíróság előtt peres eljárást folytat.

5. Az az illetékes hatóság, amely az 1. bekezdés a) albekezdésében leírt módon megkapta a kölcsönös egyeztető eljárás megindítására irányuló kérelmet, a kérelem beérkezését követő két naptári hónapon belül:

a) értesítést küld az ügyet elterjesztő személynek arról, hogy megkapta a kérelmet; és

b) értesítést küld a kérelemtől a másik szerződő joghatóság illetékes hatóságának a kérelem másolatával együtt.

6. Az illetékes hatóság a kölcsönös egyeztető eljárásra irányuló kérelem (vagy a másik szerződő joghatóság illetékes hatósága által küldött másolata) beérkezését követő három naptári hónapon belül vagy:

a) értesíti az ügyet előterjesztő személyt és a másik illetékes hatóságot arról, hogy megkapta az ügy érdemi megfontolásához szükséges információkat; vagy

b) ebből a célból további információkat kér az adott személytől.

7. Amennyiben a 6. bekezdés b) albekezdésének megfelelően egyik vagy mindkét illetékes hatóság az ügy érdemi megfontolásához szükséges további információkat kért attól személytől, aki előterjesztette az ügyet, a további információt kérő illetékes hatóság az adott személy által elküldött további információk megérkezését követő három naptári hónapon belül értesíti az adott személyt és a másik illetékes hatóságot arról, hogy vagy:

a) megkapta a kért információkat; vagy

b) továbbra is hiányzik a kért információk egy része.

8. Amennyiben egyik illetékes hatóság sem kért további információkat a 6. bekezdés b) albekezdésének megfelelően, az 1. bekezdésben említett kezdődatum a következő időpontok közül a korábbi:

a) az az időpont, amelyen mindkét illetékes hatóság értesítette az ügyet előterjesztő személyt a 6. bekezdés a) albekezdésének megfelelően; és

b) az az időpont, amely a másik szerződő joghatóság illetékes hatósága részére szóló, az 5. bekezdés b) albekezdés szerinti értesítést három naptári hónappal követi.

9. Amennyiben további információk bekérésére került sor a 6. bekezdés b) albekezdésének megfelelően, az 1. bekezdésben említett kezdődatum a következő időpontok közül a korábbi:

a) az későbbi időpont, amelyen a további információkat kérő illetékes hatóság értesítette az ügyet előadó személyt és a másik illetékes hatóságot a 7. bekezdés a) albekezdésének megfelelően; és

b) az az időpont, amely három naptári hónappal követi azt a napot, amikor mindkét illetékes hatóság megkapta az ügyet előterjesztő személytől a mindkét illetékes hatóság által kért összes információt.

Ha azonban egyik vagy mindkét illetékes hatóság a 7. bekezdés b) albekezdésében említett értesítést küld, akkor ezt az értesítést további információra irányuló kérésnek kell tekinteni a 6. bekezdés b) albekezdésének megfelelően.

10. A szerződő joghatóságok illetékes hatóságai kölcsönös megállapodás útján (a jelen Egyezmény hatálya alá tartozó adóegyezmény kölcsönös egyeztető eljárásáról szóló cikkének megfelelően) rendezik az ebben a részben szereplő rendelkezések alkalmazásának módját, beleértve azt a minimális információt is, amely az egyes illetékes

hatóságok számára szükséges az ügy érdemi megfontolásához. Az ilyen megállapodás megkötésére az előtt az időpont előtt kerül sor, amelyen egy ügy megoldatlan kérdéseit legkorábban választottbíróság elé lehet terjeszteni, és a megállapodást ezt követően időről időre módosítani lehet.

12. Tekintet nélkül a jelen Egyezmény bármely más cikkének rendelkezéseire:

a) nem lehet választottbíróság elé terjeszteni az egyébiránt a jelen Egyezményben meghatározott választottbírósági eljárás hatálya alá tartozó, kölcsönös egyeztető eljárás során felmerülő megoldatlan kérdést, ha bármelyik szerződő joghatóság bírósága vagy közigazgatási bírósága korábban már döntést hozott ebben a kérdésben;

b) ha bármikor - a választottbírósági eljárásra irányuló kérelem benyújtása után és az előtt, hogy a választottbírói testület közölte volna a döntését a szerződő joghatóságok illetékes hatóságaival - döntés születik egyik szerződő joghatóság bírósága vagy közigazgatási bírósága részéről a kérdést illetően, akkor a választottbírósági eljárás megszűnik.

Az MLI 20. cikke (A választottbírók kinevezése)

1. Amennyiben a szerződő joghatóságok illetékes hatóságai eltérő szabályokban nem állapodnak meg, jelen rész tekintetében a 2-4. bekezdéseket kell alkalmazni.

2. A választottbírói testület tagjainak kinevezésére a következő szabályok vonatkoznak:

a) A választottbírói testület három, nemzetközi adóügyekben szakértelemmel vagy tapasztalattal rendelkező egyéni tagból áll.

b) A választottbírósági eljárásra irányuló, a 19. cikk (Kötelező erejű választottbírósági eljárás) 1. bekezdésének megfelelő kérelem időpontjától számított 60 napon belül mindkét illetékes hatóság kinevez egy testületi tagot. Az ekképpen kinevezett két testületi tag a kinevezések időpontja közül a későbbitől számított 60 napon belül kinevez egy harmadik tagot, aki a választottbírói testület elnöki tisztségét látja el. Az elnök nem lehet állampolgára egyik szerződő joghatóságnak sem vagy azokban belföldi illetőséggel bíró személy.

c) A választottbírói testületbe kinevezett minden egyes tagnak pártatlannak és a szerződő joghatóságok illetékes hatóságaitól, adóhatóságaitól, pénzügyminisztériumaitól és az ügy által közvetlenül érintett összes személytől (és az ő tanácsadóiktól) függetlennek kell lennie a kinevezés elfogadásának időpontjában; az eljárás során fenn kell tartani pártatlanságát és függetlenségét; majd ezt követően ésszerű ideig tartózkodnia kell minden olyan magatartástól, amely sértené a választottbírók pártatlanságának és függetlenségének látszatát az eljárással kapcsolatban.

3. Amennyiben egy szerződő joghatóság illetékes hatósága nem nevez ki választottbírói testületi tagot a 2. bekezdésben vagy a szerződő joghatóságok illetékes hatóságai által elfogadott módon és határidőn belül, akkor az adott illetékes hatóság nevében a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet Adópolitikai és Adóigazgatósági Központjának legmagasabb beosztású tisztviselője nevez ki egy tagot, aki egyik szerződő joghatóságnak sem állampolgára.

4. Amennyiben a választottbírói testület két eredeti tagja nem nevez ki elnököt a 2. bekezdésben vagy a szerződő joghatóságok illetékes hatóságai által elfogadott módon és határidőn belül, akkor a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet Adópolitikai és Adóigazgatósági Központjának legmagasabb beosztású tisztviselője nevez ki elnököt, aki egyik szerződő joghatóságnak sem állampolgára.

Az MLI 21. cikke (A választottbírósági eljárásokkal kapcsolatos titoktartás)

1. Kizárólag a jelen rész és a vonatkozó, a jelen Egyezmény hatálya alá tartozó adóegyezmény, valamint a szerződő joghatóságok információcserére, titoktartásra és adminisztratív segítségnyújtásra vonatkozó nemzeti jogszabályai rendelkezéseinek alkalmazásában a választottbírói testület tagjai, továbbá tagonként maximum három fő munkatárs (és a leendő választottbírók kizárólag a választottbírókra vonatkozó követelmények teljesítésére irányuló képességük igazolásához szükséges mértékben) tekinthetők olyan személyeknek vagy hatóságoknak, akik számára információt lehet feltárni. A választottbírói testület vagy a leendő választottbírók által kapott információ, valamint a választottbírói testülettől az illetékes hatóságok által kapott információ a jelen Egyezmény hatálya alá tartozó adóegyezmény információcserével és adminisztratív segítségnyújtással kapcsolatos rendelkezéseinek megfelelően kicserélt információknak minősül.

2. A szerződő joghatóságok illetékes hatóságai gondoskodnak arról, hogy a választottbírói testület tagjai és munkatársaik a választottbírósági eljárásban való közreműködésüket megelőzően írásbeli beleegyezésüket adják abba, hogy a választottbírósági eljárással kapcsolatos bármely információt a jelen Egyezmény hatálya alá tartozó adóegyezmény információcserével és adminisztratív segítségnyújtással kapcsolatos rendelkezéseiben leírt titoktartási

és nyilvánosságra hozatal tilalmára vonatkozó kötelezettségeknek, valamint a szerződő joghatóságok vonatkozó jogszabályainak megfelelően kezelik.

Az MLI 22. cikke (Ügyek megoldása a választottbírói eljárás befejeződése előtt)

Jelen rész, valamint a vonatkozó, a jelen Egyezmény hatálya alá tartozó, az ügyek kölcsönös egyeztetés révén történő megoldását lehetővé tevő adóegyezmény rendelkezéseinek alkalmazásában, a kölcsönös egyeztető eljárás, valamint a választottbírói eljárás az ügy tekintetében megszűnik, ha a választottbírói eljárásra irányuló kérelem benyújtását követően és a választottbírói testület döntésének a szerződő joghatóságok illetékes hatóságaival történő közlését megelőzően bármikor:

a) a szerződő joghatóságok illetékes hatóságai között kölcsönös megállapodás születik az ügy megoldásáról; vagy

b) az ügyet előadó személy visszavonja a választottbírói eljárásra vagy a kölcsönös egyeztető eljárásra irányuló kérelmét.

Az MLI 23. cikke (A választottbírói eljárás típusa)

(2. Alternatíva – Független vélemény)

2. Ha a szerződő joghatóságok illetékes hatóságai közösen eltérő szabályokban nem állapodnak meg, a következő szabályokat kell alkalmazni a választottbírói eljárásra vonatkozóan::

a) Miután egy ügyet a választottbírói eljárás elé terjesztettek, a szerződő joghatóságok illetékes hatóságai a választottbírói döntéshez szükséges minden információt indokolatlan késedelem nélkül az összes testületi tag rendelkezésére bocsátanak. Amennyiben a szerződő joghatóságok illetékes hatóságai másként nem egyeznek meg, nem lehet a döntés céljából figyelembe venni semmilyen olyan információt, amely nem volt mindkét illetékes hatóság számára elérhető azelőtt, hogy mindkét hatóság megkapta volna a választottbírói eljárásra irányuló kérelmet.

b) A választottbírói testület a választottbírói eljárás elé terjesztett kérdésekben a jelen Egyezmény hatálya alá tartozó adóegyezmény vonatkozó rendelkezéseinek és figyelemmel ezekre a rendelkezésekre, a szerződő joghatóság nemzeti jogszabályaiban lévő rendelkezésekre megfelelően dönt. A testületi tagok minden más olyan forrást figyelembe vesznek, amelyet a szerződő joghatóságok illetékes hatóságai esetlegesen kölcsönös megállapodás útján egyértelműen megjelölnek.

c) A választottbírói döntést írásban kell közölni a szerződő joghatóságok illetékes hatóságaival. A döntés megjelöli az alapul szolgáló jogforrásokat, valamint a döntéshez vezető indokolást. A választottbírói döntés elfogadására a testületi tagok egyszerű többségével kerül sor. A választottbírói döntésnek nincs precedensértéke.

Az MLI 25. cikke (A választottbírói eljárások költségei)

Jelen rész szerinti választottbírói eljárás során a választottbírói testület tagjainak díjait és kiadásait, valamint a választottbírói eljárások kapcsán a szerződő joghatóságok részéről felmerült bármilyen költséget a szerződő joghatóságok állják a szerződő joghatóságok illetékes hatóságai között létrejött kölcsönös megállapodásban rendezett módon. Ilyen megállapodás hiányában az egyes szerződő joghatóságok a saját és az általuk kinevezett testületi tag költségeit viselik. A választottbírói testület elnökének költségeit, valamint a választottbírói eljárás lefolytatásával járó egyéb költségeket egyenlő mértékben állják a szerződő joghatóságok.

Az MLI 26. cikke(Összeegyeztethetőség)

2. A kölcsönös egyeztető eljárás során felmerülő semmilyen megoldatlan kérdés - amely egyébiránt a jelen részben meghatározott választottbírói eljárás hatálya alá tartozik - nem terjeszthető választottbírói eljárás elé, ha a kérdés olyan ügghöz kapcsolódik, amellyel kapcsolatban választottbírói testület vagy hasonló szerv korábban felállításra került egy olyan két- vagy többoldalú egyezménynek megfelelően, amely a kölcsönös egyeztető eljárás során felmerülő megoldatlan kérdések kötelező erejű választottbírói eljárását lehetővé teszi.

3. A kölcsönös egyeztető eljárás során felmerülő semmilyen megoldatlan kérdés - amely egyébiránt a jelen részben meghatározott választottbírói eljárás hatálya alá tartozik - nem terjeszthető választottbírói eljárás elé, ha a kérdés olyan ügghöz kapcsolódik, amellyel kapcsolatban választottbírói testület vagy hasonló szerv korábban felállításra került egy olyan két- vagy többoldalú egyezménynek megfelelően, amely a kölcsönös egyeztető eljárás során felmerülő megoldatlan kérdések kötelező erejű választottbírói eljárását lehetővé teszi.

Az MLI 28. cikkének 2. bekezdésének a) albekezdése (Fenntartások)

Az Egyezmény 28. Cikkének 2. bekezdése alapján Magyarország a következő fenntartásokat teszi a VI. Rész rendelkezései szerint választottbíróság elé terjeszhető ügyek körére tekintettel.

1. Magyarország fenntartja a jogot, hogy a VI. rész hatálya alól kizárjon bármely ügyet, amely a kapcsolt vállalkozások nyereségkiigazításával kapcsolatos kettős adóztatás megszüntetéséről szóló, módosított Egyezmény (90/436/EEC) vagy bármely későbbi, ezen szabályokat helyettesítő, módosító vagy felülíró szabályozás alkalmazásának hatálya alá tartozik.
2. Magyarország fenntartja a jogot, hogy a VI. rész hatálya alól kizárjon bármely ügyet, amely az európai uniós adóügyi vitarendezési mechanizmusokról szóló 2017/1852 (EU) TANÁCSI IRÁNYELV (2017. október 10.) vagy bármely későbbi, ezen szabályokat helyettesítő, módosító vagy felülíró szabályozás alkalmazásának hatálya alá tartozik.
3. Magyarország fenntartja a jogot, hogy a VI. rész hatálya alól - eseti alapon vizsgálva - kizárjon bármely ügyet, amelyben a megállapított jövedelemmel vagy vagyonnal összefüggésben adócsalás, szándékos mulasztás vagy vétkes gondatlanság okán büntetés került kiszabásra Magyarországnak az adó- és egyéb közterhekkel kapcsolatos nemzetközi közigazgatási együttműködés egyes szabályairól szóló 2013. évi XXXVII. törvény 41/J. § (12) bekezdésében foglalt belső szabályainak megfelelően. Bármely későbbi rendelkezés, amely helyettesíti, módosítja vagy felülírja ezeket a rendelkezéseket, szintén jelen fenntartás alá értendő. Magyarországnak értesítenie kell a Letéteményest bármely ilyen későbbi rendelkezésről.
4. Magyarország fenntartja a jogot, hogy a VI. rész hatálya alól kizárjon bármely ügyet, amely tekintetében mindkét szerződő joghatóság illetékes hatósága egyetért, hogy nem alkalmas választottbírósági eljárásra. Az ilyen egyetértést azon dátum előtt kell elérni, mielőtt a választottbírósági eljárás egyébként megkezdődne, és az ügyet előterjesztő személy részére közölni kell.
5. Magyarország fenntartja a jogot, hogy a VI. rész hatálya alól kizárjon bármely ügyet, amely olyan vitás kérdéshez kapcsolódik, amely 2018. január 1-je előtt kezdődött adóévben megszerzett jövedelemhez vagy vagyonhoz kapcsolódik.

27. cikk

TÁJÉKOZTATÁSCSERE

1. Az Államok illetékes hatóságai ki fogják cserélni az Egyezmény rendelkezéseinek végrehajtásához szükséges tájékoztatásokat. Az Államnak a kapott tájékoztatást titokban kell tartania ugyanúgy, mint az ennek az Államnak belső jogszabályai alapján kapott tájékoztatásokat és csak olyan személyeknek vagy hatóságoknak (beleértve a bíróságokat, az államigazgatási bíróságokat és az államigazgatási szerveket) lehet hozzáférhetővé tenni, amelyek az Egyezmény alá eső adók kivetésével vagy beszedésével, ezen adók érvényesítésével, vagy az ezekkel az adókkal kapcsolatos jogorvoslatra vonatkozó határozatokkal foglalkoznak. Ezek a személyek vagy hatóságok csak ilyen célokra használhatják fel a tájékoztatást. A kapott tájékoztatást titokban kell tartani a tájékoztatást adó Állam kérésére.

2. Az 1. bekezdés rendelkezései semmi esetre sem értelmezhetők úgy, mintha azok az egyik Államot köteleznék:

a) olyan államigazgatási intézkedések hozatalára, amelyek ennek vagy a másik Államnak a jogszabályaitól vagy az államigazgatási gyakorlatától eltérnek;

b) olyan tájékoztatás adására, amely az egyik vagy a másik Államnak a jogszabályai szerint vagy rendes államigazgatási gyakorlatában nem szerezhetők be;

c) olyan tájékoztatás adására, amely szakmai, üzleti, ipari, kereskedelmi vagy foglalkozási titkot vagy üzleti eljárást tárna fel, vagy amelynek a közlése ellentmondana a közrendnek (ordre public).

28. cikk

DIPLOMÁCIAI KÉPVISELŐK ÉS KONZULI TISZTSÉGVISELŐK

1. Az Egyezmény nem érinti a diplomáciai képviselők vagy konzuli tisztségviselők adózási kiváltságait, amelyek a nemzetközi jog, általános szabályai szerint vagy külön megállapodások rendelkezései alapján őket megilletik.

2. Az Egyezmény értelmében a természetes személy, aki az egyik Állam másik Államban levő vagy egy harmadik Államban levő diplomáciai vagy konzuli képviselőjének tagja és a küldő Állam állampolgára, a küldő Államban

illetőséggel bíró személynek tekintendő, ha abban a jövedelem- és vagyonadó tekintetében ugyanolyan kötelezettségeknek van alávetve, mint az abban az Államban illetőséggel bíró személyek.

3. Az Egyezmény nem alkalmazandó az egyik Államban jelenlevő nemzetközi szervezetekre, azok szerveire és tisztségviselőire és egy harmadik Állam diplomáciai vagy konzuli képviselőjének tagjaira, ha azok ebben az Államban nincsenek alávetve ugyanolyan kötelezettségeknek a jövedelem- vagy vagyonadó tekintetében, mint az ebben az Államban illetőséggel bíró személyek.

The following paragraph 1 of Article 7 of the MLI applies and supersedes the provisions of this Convention:

ARTICLE 7 OF THE MLI – PREVENTION OF TREATY ABUSE
(Principal purposes test provision)

Tekintet nélkül a jelen Egyezmény hatálya alá tartozó adóegyezmény bármely más cikkének rendelkezéseire, a jelen Egyezmény hatálya alá tartozó adóegyezményekben meghatározott kedvezmény nem biztosítható olyan jövedelem-, illetve vagyonelemek esetében, amelyekről - az eset összes tényének és körülményének figyelembe vételével - megalapozottan megállapítható, hogy az adott kedvezményben való részesülés volt az egyik fő célja valamely olyan megállapodásnak vagy ügyletnek, amely közvetlenül vagy közvetve e kedvezmény megadásához vezetett, kivéve, ha bizonyítják, hogy az adott kedvezmény megadása e körülmények között megfelelne a jelen Egyezmény hatálya alá tartozó adóegyezmény vonatkozó rendelkezései rendeltetésének és céljának.

The following paragraph 4 of Article 7 of the MLI applies to paragraph 1 of Article 7 of the MLI:

Amennyiben a jelen Egyezmény hatálya alá tartozó adóegyezmény által biztosított valamely kedvezményt egy személynek megtagadják a jelen Egyezmény hatálya alá tartozó adóegyezmény (jelen Egyezmény általi esetleges módosítás eredményeként) olyan rendelkezései, amelyek teljesen vagy részben kizárják a jelen Egyezmény hatálya alá tartozó adóegyezmény alapján egyébként járó kedvezményeket, amennyiben az adott kedvezményben való részesülés volt a fő vagy az egyik fő célja valamely megállapodásnak vagy ügyletnek, illetőleg az ezen megállapodással vagy ügylettel kapcsolatos bármely személynek, a szerződő joghatóság illetékes hatósága, amely egyébként e kedvezményt megadta volna, mindazonáltal akként köteles e személyt kezelni, mintha jogosult lenne e kedvezményre vagy másik kedvezményre valamely konkrét jövedelem- vagy vagyonelem vonatkozásában, amennyiben az ilyen illetékes hatóság - az adott személy kérelmére és az eset összes releváns tényének és körülményének figyelembevétele alapján - azt állapítja meg, hogy e személynek megadták volna ezeket a kedvezményeket az ügylet vagy megállapodás hiányában. A szerződő joghatóság illetékes hatósága, amelyhez a másik szerződő joghatóságban belföldi illetőséggel bíró személy kérelemmel fordul, egyeztet e másik szerződő joghatóság illetékes hatóságával, mielőtt a kérelmet elutasítja.

29. cikk

TERÜLETI HATÁLY KITERJESZTÉSE

1. Az Egyezmény kiterjeszhető, teljes egészében vagy a szükséges módosításokkal Arubára vagy Holland Antillákra vagy mindkettőre, ha az illető ország lényegében hasonló jellegű adókat szed be, mint amilyenekre az Egyezmény alkalmazást nyer. Az ilyen kiterjesztés attól az időponttól kezdve lesz hatályos és alá van vetve olyan módosításnak és feltételnek, beleértve a felmondás feltételeit, ami előírható és amiben meg lehet állapodni diplomáciai úton történt jegyzékváltásban.

2. Más megállapodás hiányában az Egyezmény felmondásával nem kerül felmondásra az Egyezmény bármely kiterjesztése bármely országra, amelyikre e cikk szerint azt kiterjesztették.

VII. FEJEZET

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

30. cikk

HATÁLYBALÉPÉS

1. Az Egyezmény a kormányok által egymásnak adott olyan írásbeli értesítések közül a későbbinek a kelte utáni harmincadik napon lép hatályba, amelyek szerint az illető Államokban megkívánt alkotmányos előírásoknak eleget tettek, és az Egyezmény rendelkezései az értesítések közül a későbbinek az átvételi évét követő naptári év január első napján vagy az után kezdődő adózási évekre és időszakokra lesznek érvényesek.

2. A Hágában 1938. november 15-én aláírt Egyezmény a kettős adóztatás elkerülésére az egyenesadók területén a Jegyzőkönyvvel együtt hatályát veszti ennek az Egyezménynek a hatálybalépésekor. Mindazonáltal az először említett Egyezmény rendelkezései továbbra is érvényben maradnak olyan adózási évekre és időszakokra, amelyek a jelen Egyezmény rendelkezéseinek érvényességét megelőzően értek véget.

31. cikk

FELMONDÁS

Az Egyezmény addig marad hatályban, ameddig a Szerződő Felek egyike azt fel nem mondja. Az Egyezményt bármelyik Fél felmondhatja diplomáciai úton úgy, hogy a felmondásról értesítést ad legalább hat hónappal bármely naptári év vége előtt, amely az Egyezmény hatálybalépésének keltétől számított öt éves időszak lejártá után következik. Ebben az esetben az Egyezmény érvényét veszti a felmondásról szóló értesítés átadásának naptári éve vége után kezdődő adózási évekre és időszakokra.

Ennek hitelül a kellő felhatalmazással rendelkező alulírottak az Egyezményt aláírták.

Készült Hágában, 1986. június 5. napján, két példányban, angol nyelven.

Jegyzőkönyv

A Magyar Népköztársaság Kormánya és a Holland Királyság Kormánya között a kettős adóztatás elkerülésére és az adóztatás kijátszásának megakadályozására a jövedelem- és a vagyonadók területén a mai napon megkötött Egyezmény aláírásával egyidejűleg alulírottak megállapodtak abban, hogy a következő rendelkezések az Egyezmény szerves részét alkotják.

I.

A 2., 7. és 10. cikkekhöz

Ha az egyik Állam adót szándékozik kivetni valamely külföldi részvétellel működő személyi társaság formájában létrehozott közös vállalkozás nyereségfelosztásaira, úgy az illetékes hatóságok tanácskoznak egymással, hogy egyetértésre jussanak arra nézve, hogy ez az adó az Egyezmény rendelkezései szerint kivethető-e.

II.

A 3., 6., 8., 13., 15. és 23. cikkekhöz

Megállapítást nyert, hogy a „belvízi hajók” kifejezés bármely, belvízi szállítást végző vízijárművet jelent.

III.

Az 5. cikkhez

Az állandó üzleti berendezés magában foglalja az ipari tevékenység állandó berendezését is.

IV.

A 7. cikkhez

a) A 7. cikk 1. és 2. bekezdéseit illetően, ha az egyik Állam vállalkozása javakat vagy árut ad el vagy üzleti tevékenységet fejt ki a másik Államban egy ott levő telephely útján, úgy ennek a telephelynek a nyereségét nem a vállalkozás által kapott teljes összeg alapján, hanem csak annak a térítésnek az alapján kell megállapítani, amely az ilyen eladásokért vagy üzleti tevékenységért a telephely tényleges tevékenységének tudható be. Különösképpen ipari, kereskedelmi vagy tudományos berendezések vagy helyiségek vagy közmunkák felügyeletére, ellátására, felszerelésére, vagy építési kivitelezésére vonatkozó szerződések, ha a vállalkozásnak telephelye van, úgy az ilyen telephely nyereségét nem a szerződés teljes összegének az alapján kell megállapítani, hanem a szerződésnek csak azon része alapján, amelyet ténylegesen a telephely teljesített abban az Államban, amelyben a telephely van. Az a nyereség, amely szerződésnek a vállalkozás központi irodája által teljesített részére vonatkozik, csak abban az Államban adóztatható, amelyben a vállalkozás illetőséggel bír.

b) Ipari, kereskedelmi vagy tudományos berendezések használatáért vagy használati jogáért kapott bármilyen fajtájú fizetés a vállalkozás olyan nyereségének tekintendő, amelyre a 7. cikk vagy a 14. cikk rendelkezései nyerne, az esettől függően alkalmazást.

V.

A 10., 11. és 12. cikkekhez

Ha a 10., 11. vagy 12. cikkek rendelkezései értelmében kivethető adó összegét meghaladó adót szedtek be a forrásnál, úgy az adóbeszedés naptári évének lejárata utáni öt éves időszakon belül kérelmet kell benyújtani az adó többletösszegének visszatérítése érdekében annak az Államnak az illetékes hatóságánál, amely az adót beszedte.

VI.

A 16. cikkhez

a) Megállapítást nyert, hogy egy holland társaság igazgatója („bestuurder”) vagy megbízottja („commissaris”) olyan személyeket jelent, akiket ebben a minőségükben a részvényesek közgyűlése vagy az ilyen társaság más illetékes testülete jelöl ki és akiket a társaság általános igazgatásával, illetőleg a társaság ellenőrzésével bíztak meg.

b) Megállapítást nyert, hogy a Magyar Népköztársaság esetében az „igazgatótanács” kifejezés a társaság más hasonló testületét is magában foglalja.

VII.

A 24. cikkhez

Megállapítást nyert, hogy a 24. cikk 2. bekezdésében említett mérséklés kiszámításánál a 23. cikk 1. bekezdésében említett vagyont annak az ezen vagyont terhelő jelzálogjoggal biztosított adósságok értékével csökkentett értékében kell figyelembe venni és a 23. cikk 2. bekezdésében említett vagyont annak a telephelyhez vagy állandó berendezéshez tartozó adósságok értékével csökkentett értékében kell figyelembe venni.

Ennek hitelül a kellő felhatalmazással rendelkező alulírottak a Jegyzőkönyvet aláírták.

Készült Hágában, 1986. június 5. napján, két példányban, angol nyelven.